

Evangeliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Hungarian Baptist Convention of North America Since 1908 Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

“AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA” (Róma 1:16)

100 ÉVES A TORONTÓI MAGYAR BAPTISTA MISSZIÓ

„Az Ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok.” (1Korinthus 1,30)

Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség őszi találkozásának vasárnapján (2025. október 12-én) megemlékeztünk a **Torontóban száz évvel ezelőtt elindult magyar baptista misszió kezdetéről, valamint gyülekeztünk közel egy évszázados szolgálatáról.** Ünnepeinket a hálaadás jellemezte – egyrészt, mert ezen a hétfőn volt Kanadában a hálaadás napja, másrészt, mert hálát adtunk Istennek, aki sok évtizeden át megtartotta közösségünket élő és szolgáló gyülekezetként.

Hálaadásunk középpontjában **Jézus Krisztus** állt. Őt tekintjük gyülekeztünk Fejének és mennyei Völegényének. Róla szólt az igehirdetés is, amelyet **Kulcsár Attila**, a floridai Venice-ben található Nyitott Biblia Gyülekezet lelkipásztora osztott meg a több mint 150 résztvevővel. Krisztusra mutattunk abban a visszaemlékezésben is, amelyben gyülekeztünk lelkipásztora, **Püsök Dániel**, egy vetített képes beszámoló se-

gítségével mutatta be az elmúlt száz év legfontosabb eseményeit.

Hálát adtunk **Nagy Gyula** testvérért és családjáért, akik 1925-ös Torontóba költözésük után nem az anyagi biztonság megteremtését tekintették legfontosabb feladatuknak, hanem a Krisztus ügyét: az evangélium hirdetését és egy, a Bibliához hű újszövetségi lelki közösség plántálását. Első segítőjük **Polgár Eszter** testvérnő volt, aki 1927-ben érkezett Budapestről Torontóba, és azonnal aktív szolgálatba állt, elindítva és tanítva a vasárnapi iskolát.

Őt követték a Jugoszláviából érkező **Kókai nővérek**, majd a Fort Williamból érkező **Szabó István** és családja, valamint a Montreálból Torontóba költöző **Gáspár Sándor** és családja. Az első nyilvános istentiszteletet a College Street Baptist Church imaházában tartották 1928. június 22-én, a Baptista Világ-szövetség konferenciájának alkalmából, amelyen egy 26 fős magyar delegáció is részt vett **Csopják Attila** és **Udvarnoki András** vezetésével.

E nyilvános istentisztelet egyéves évfordulóján, 1929. június 23-án, Nagy Gyula testvérek otthonában szerveződött meg az a tizenkét tagból álló közösség, amelyet a világi hatóságok előtt is **hivatalosan bejegyeztek Torontói Első Magyar Baptista Gyülekezet** néven.

Hálát adtunk Jézus Krisztusnak, aki folyamatosan gondoskodott arról, hogy gyülekeztünknek mindig legyenek lelki vezetői. Az első években Nagy Gyula testvér gyülekezetplántáló szolgálata mellett **Major Mihály**, a buffalo-i lelkipásztor szolgált havi rendszerességgel. 1929. június 1-jén pedig a gyülekezet teljes idejű lelkipásztorául **Balla György** testvért hívták meg.

A gyülekezet lelki vezetői és szolgálattévői

Balla György testvér tizennégy éven át szolgált hűséggel a torontói gyülekezetben. Távozása után, az azt követő tíz évben öt lelkipásztor – **Molnár Balázs**, **Balla Emil**, **Bogár József**, **Molnár Antal**

folytatás a 3. oldalon

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:

Send address changes to:

Evangeliumi Hírnök
Subscription Manager
 12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at
 Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by
 the Hungarian Baptist Convention
 of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GEZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd.,
 Lincoln Park, MI 48146
 Tel: (313) 382-3735
 herjeczki@yahoo.com

Tördelőszerkesztő:
Öri Kulcsár Ibolya

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket
 a szerkesztő címére kérjük.

**A szerkesztő bizottság a
 mindenkori elnökség tagjai**

Our address on the internet:
<http://www.evangeliumihirnok.net>
 E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

\$25.00 annually

Send subscription and change of address to
 Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
 12409 Devoe St.
 Southgate, MI 48195
 Tel.: (734) 284-7107
 furbill@hotmail.com

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
 11727 Breadfruit Ln.
 VENICE, FL 34292
 rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DÁNIEL PÜSÖK
 7379 Islington Ave.
 Woodbridge, ON, L4L 1W2, CAN
 pusokdaniel@yahoo.com

Alelnök / Vicepresident:
REV. ZSOLT DEÁK
 2306 David Ave.
 Parma, OH, 44134
 zsolt_deak@yahoo.com

Titkár / General Secretary:
REV. ALEX HOOLY
 1709 Moran
 Lincoln Park, MI 48146
 rev.hooly@gmail.com

Pénztáros / Treasurer:
JÓZSEF KOVÁCS
 13071 Orange St.
 SOUTHGATE, MI 48195
 joekovacs77@gmail.com

Q Press Graphic Design Studio, Pasadena, CA

A SZERKESZTŐ ROVATA

Különleges ünnepélyről számolnak be a *torontóiak* a következő oldalakon. A magyar baptista misszió 100 éve kezdődött városukban, s erre emlékeztek a hálaadónapot megelőző hétvégén (Kanáda-ban mindig október második hétfője a hálaadónap). De nem csak visszafelé, hanem előre is tekintettek, hiszen az őszi ifjúsági találkozóknak is ekkor adtak helyet. Remélem szívesen olvassátok a színes beszámolókat e hármass eseményről. Nálunk a nemzeti *hálaadónap* november végén következik; figyelmetekbe ajánlom az ezzel kapcsolatos *célgyűjtésre* szóló felhívást (4. oldal). A fiatalok nyári erdélyi missziós útját támogathatjuk – gyülekezetileg, vagy akár egyénileg is. Az adományokat a szövetségi pénztáros testvérnek küldjük!

Az *Árvaház* életét bemutató, *Heckmann Margit*, egykori árvaanya írásának a vége felé járunk a mostani, 18. résszel. Szívesen venném, ha esetleges emlékeiteket – például a szülőktől, vagy a régiektől hallottakat megírnátok a szerkesztőnek.

Köszönöm a *kárpátaljai* híradást; olvassátok és imádkozzatok gyakran a nehéz, háborús körülmények között élő gyülekezetekért, s az ott szolgáló lelkipásztorokért, gyülekezeti munkásokért!

Elszaladt a nyár, lassan az ősz is. A szeptembert *Magyarországon* töltöttem, feleségemmel együtt. Megosztok veletek néhányat az otthoni élményeimből a következő számokban. A *Wesselényi utcai*, az *Alsóhegy utcai* és a *Nap utcai* gyülekezetben jártunk, valamint a *szokolyaiban* és a *hatvaniban*.

Ézúttal a *Wesselényi utcai* élményeimről néhányat. Szeptember 7-én *Mike Sámuel*, korábbi *kecskeméti* lelkipásztor beiktatási istentiszteletén vettünk részt. Kísérje Urunk áldása testvérünk itteni szolgálatát is!

A következő vasárnapot is itt töltöttük. Az a megtiszteltetés ért ugyanis, hogy én is helyet, szolgálatot kaptam a BTA évnyitóján, mert 50 évvel ezelőtt kaptam meg lelkészi diplomámat az (akkori nevén) *Baptista Teológiai Szeminárium*ban. Az alkalomról a saját szavaim helyett inkább a *BékeHírnök* október 5-i száma első oldaláról idézek két részletet:

„2025. szeptember 14-én, vasárnap délután ünnepi istentiszteleten nyitotta meg 120. tanévét a *Baptista Teológiai Akadémia* a Wesselényi Utcai Baptista Gyülekezet imaházában.

Az alkalom az immár hagyománnyá vált ünnepélyes zászlós bevonulással és

a kórus közös énekével, valamint *prof. dr. Mészáros Kálmán*, az akadémia rektorának imádságával vette kezdetét. *László Gábor* főtitkár – aki egyben az esemény levezető elnöke volt – köszöntötte a jelenlévőket, külön is megemlékezve az intézmény jubileumáról.

A kórus szolgálata után *dr. Herjeczki A. Géza*, a detroiti magyar baptista gyülekezet korábbi lelkipásztora, a MABA-VISZ volt elnöke, az *Evangeliumi Hírnök* főszerkesztője hirdette Isten igéjét. Személyes megemlékezéssel indította gondolatait, majd a tanulmányaikat elkezdő hallgatókhoz fordulva tette fel a kérdést: „*Mi dolgunk a világon?*” – *Vörösmarty* ismert sorát idézve...

[szerk: az igehirdetés az 5. oldalon]

... Az imádságot követően *dr. Mészáros Kálmán* tartotta meg a rektori ünnepi beszédét, köszöntve az aranydiplomás 50. éves jubileumot ünneplő egykori hallgatót – az ígét hirdető Herjeczki Géza testvért. Az ünnepi beszéd ala-

igéje Jézus szava volt: „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek*” (Jn 15,16). Kiemelte, hogy a Teológia nem csupán államilag elismert főiskola, hanem olyan közösség, ahol az Ige áll a középpontban, és ahol a tanítványság hármass útját igyekeznek megélni: *tanítvánnyá lenni, tanítvánnyá lenni és másokat tanítvánnyá tenni*. Beszámolt az intézmény jelenéről is: több mint 450 aktív hallgató vesz részt a képzésekben, sok felekezetből érkeznek diákok, és az Akadémia bekapcsolódott az Erasmus+ programba, valamint új képzési területekkel – felnőttképzéssel, dicsőítő zenész és romamissziós programokkal – is bővült. Bátorította a diákokat, hogy a kihívások és próbák ellenére maradjanak Krisztusban, mert csak így lehet gyümölcsöző a szolgálatuk. A tanévet azzal a kívánsággal nyitotta meg, hogy ez mindenkinek legyen a hitben, tudásban és közösségben való növekedés éve...” (*Kovács Viktória, BékeHírnök, október 5.*)

100 éves a Torontói Misszió

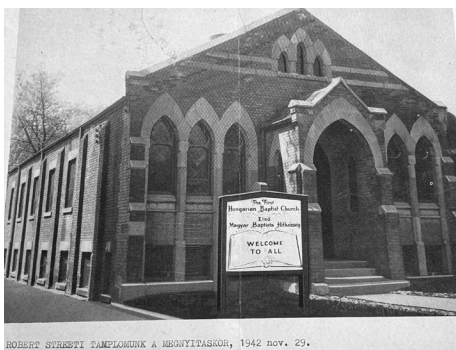
folytatás az 1. oldalról

és *Stinner Henrik* testvérek – látták el a lelkipásztori feladatokat, teljes idejű vagy ügyintézői megbízással.

1954 és 1957 között nem volt hivatalos lelkipásztor a gyülekezetnek, ám *Gáspár Sándor* és *Véres Lajos* diakónus testvérek hűséggel és alázattal hordozták a közösség terheit. Isten meghallgatta imáikat, és 1957-től *Cserepka János* testvért ajándékozta nekik lelki vezető-

Nagy Gyula tv. családja és Polgar Eszike tv.-nő.
The first little Baptist group. Julius Nagy and family and Miss Esther Polgar

ROBERT STREETI TÁRFAJUNK A MEHATITÁSÁRÓK, 1942. nov. 29.

ként. *Cserepka* testvér 1963-ig töltötte be ezt a szolgálatot, majd a gyülekezet ismét pásztor nélkül maradt – immár növekvő létszám mellett.

Ebben az időszakban vendégigehirdetők végezték a lelkipásztori szolgálatot, köztük *Major Mihály*, *Udvarnoki Béla*, *Lant Emil* és *Haraszti Sándor* testvérek. A későbbiekben *Léhmán János*, *Morgan Mihály* és *Kun Gyula* testvérek álltak be rövidebb időre a gyülekezet lelkipásztorai sorába.

1972-től *Viczián János* testvér öt évig, majd *Gerő Sándor* testvér három évig látta el a lelki vezetés szolgálatát. Őket *Herjeczki Géza* testvér követte, aki 1981 és 1988 között szolgált hűségesen a gyülekezetben. 1988-ban *Oláh Lajos* testvér vette át a stafétabotot, és közel egy évtizeden át vezette a közösséget.

Őt *Dan László* testvér követte 1997 és 2007 között, aki fiatalos lendülettel szolgált a gyülekezetet. Távozása után két évig ismét lelkipásztor nélkül működött a torontói közösség, ám az előjárók – *Weisz Péter* presbiter és *Bákai István* diakónus testvérek – a bizottsági tagok és

korábbi avatott előjárók támogatásával hűségesen helytálltak. Gondoskodtak arról, hogy a gyülekezet élete és szolgálata ne torpanjanak meg, hanem tovább épüljenek.

2009 júniusától gyülekezetünk jelenlegi lelkipásztor, *Püskő Dániel* testvér fogadta el a szolgálati meghívást, és azóta is hűségesen vezeti a közösséget lelki épülésben és missziós munkában.

Hálát adtunk Istennek nemcsak lelkipásztorainkért, hanem azokért a hűséges *lelkipásztor-feleségeikért* is, akik sokszor a háttérben, csendes, de áldott szolgálattal támogatták férjüket. Ők voltak a gyermekek első nevelői, másokkal karöltve a vasárnapi iskolák tanítói, a vendégek befogadói, és a gyülekezet lelki légkörének formálói.

Imaházaink története

Hálásak vagyunk mennyei Atyánknak, hogy mindig gondoskodott arról, legyen hely, ahol gyülekezetünk összegyűlhet, istentiszteletet tarthat, és ahol

otthonra lelhet minden Isten után vágyakozó lélek.

Az első „imaházunk” *Nagy Gyula* testvérek *otthona* volt, ahol 1925 és 1929 között tartottak alapító testvéreink családi áhítatokat, majd pedig magyar baptista istentiszteleteket.

Miután a kis közösség gyülekezeté alakult, a *Beverley Utcai Baptista Gyülekezet imaházában* találtak helyet (1929–1942), ahol bérlelként tartották alkalmukat. Isten különös gondviselése folytán ebből az angol gyülekezetből egy testvérnő, *Marion Pearce*, felismerve, hogy a magyar közösségnek nincs zenei vezetője, évekig vállalt önkéntes szolgálatot zongoristaként és énekvezetőként – valódi misszióként a magyarok között.

Ehhez az időszakhoz kötődik az a jelentős diakonisszai szolgálat is, amelynek keretében a gyülekezet naponta meleg ételt készített és osztott több száz – gyakran négyszáz-ötszáz, sőt, hét-száz – munkanélküli embernek, akik az 1929-ben kezdődő gazdasági világválság következtében váltak szükségelt szenvedővé és sokszor hajléktalanná is.

Bár az angol testvérek szeretettel támogatták a magyar missziót, a közösség tagjai egyre inkább vágytak saját imaházra. 1935-ben létrehoztak egy imaházalapot, amely Isten áldásával 1942-ben célhoz ért: a világháború nehéz éveivel szembe merészkedett megvásárolni és átalakítani egy imaházat a *Robert utca 8. szám* alatt.

A 8000 dolláros vételár és a 9000 dolláros felújítási költség a gyülekezet tagjainak adakozásából, az *Eszak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség* és az amerikai magyar testvériség áldozatos támogatásából gyűlt össze.

Ebben az imaházban 36 áldott évet töltött a közösség. 1978-ban azonban – a városrész átalakulása és a családok északabbra költözése miatt – testvéreink úgy látták jónak, hogy új helyet keressenek. A Robert utcai imaházat eladták egy magyar református közösségnek, ők pedig bérbe vették a *Brooke Utcai Baptista Gyülekezet épületét* (157 Falkirk Street), amelyet 1983-ban meg is vásá-

roltak a *Baptist Convention of Ontario and Quebec* szövetségtől.

Ebben az épületben szintén 36 kegyelmi évet töltött a gyülekezet (1978–2014). 2012-ben néhány testvérben megfogalmazódott a gondolat, hogy az épület előregedése és a gyülekezet mérsékelte, de érzékelhető növekedése miatt időszerű lenne az imaház felújítása vagy új építésének megfontolása.

Nem volt könnyű döntés – sokan erősen kötődtek szeretett imaházukhoz –, de imádságos szívvel, közös egyetértéssel a gyülekezet többsége végül az új építés mellett döntött. Az imaházat eladták egy zsidó közösségnek, majd megvásárolták egy 1,6 acre nagyságú telket

folytatás a 6. oldalon

Hálaadónapi célgyűjtés

Abban a különleges áldásban van részesünk, hogy fiataljaink lelkesednek és kitartanak a missziózás mellett. Miután az év elején úgy látszott, hogy ezen a nyáron elmarad az erdélyi missziós hét, annak meghirdetése után rekord számban jelentkeztek és szervezkedtek.

Fiataljaink szeretnek együtt lenni, halálátogatni, az otthoniakhoz kapcsolódni és főképpen missziózni. Ezek mind életre szóló, megalapozó áldások nem csak számukra, hanem azoknak is, akik felé önfeláldozóan szolgálnak.

Természetesen egy ilyen missziós hétnek vannak lényeges anyagi terhei, melynek egy részét a fiatalok és az őket kiküldő gyülekezetek fedezték. Viszont **tizenötezer dollár, amivel Szövetségünk a Missziós és Jótékonyági Bizottság döntésére megelőlegezte a nyári missziós projektet még visszatérítésre vár.**

Szeretetteljes felhívásunk a gyülekezetek felé, hogy a hálaadónapi célgyűjtésünkkel támogassuk a már megtartott erdélyi missziós hetet, melynek késői szervezését a Szövetség felajánlása lényegesen felgyorsított és sikeres kivitelezést biztosított. Önkéntes és jószívű támogatásunkkal a köreinkben kibontakozó missziót erősíthetjük, a fiatalokat bátoríthatjuk és hálánkat kifejezhetjük mindazért, amit az Úr végez közöttünk! *“Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes ada-kozássra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.”* (1Krn 29:14)

Deák Zsolt

NAPRAFORGÓ-VERS (gyermekeknek)

*Fordul a Föld, fordul a fény,
száz virág forog a Napra,
fiatalon könnyű fejjel még
aranyló koszorút tartva.*

*Nincs köztük lenézett, külön vagy sztár,
nem lóg ki egy sem a sorból;
szívük az élető fény rabja már,
s éretten is neki hódol*

*csak fejük, elnehezdedve.
Hálával hajtják meg maguk;
koszorú hervad, aratás kezdete
eljö, s befelé vezet az út,*

*az utolsó út, be a raktárba.
Sajtolnak belőlük arany olajat;
folyékony aranyuk száz konyha várja.
Fény-tánc nyárrak: szép emlék
marad.*

Szilágyi József

Εὐχαριστία

Hála, hálaadás, hálát adni

Az Újszövetség kulcsszavai: εὐχαριστία /eukharisztia/ hálaadás; εὐχαριστέω /eukhariszteó/ hálát adni; ἑξομολογέω /exomologeó/ megvallani, vallást tenni, magasztalni; εὐλογέω /eulogeó/ áldást mondani

Mivel az amerikai hálaadás ünnepe novemberre esik, nézzük meg most a hálaadás fogalmát kifejező görög szavakat. Mivel most a tematika felől haladunk a szavak felé, itt több szót kell megemlítenünk. Első érdekesség, hogy máris kapcsolódik az előző számban tárgyalt görög *kharisz* szóhoz a mostani *eukharisztia* szavunk, mellyel az Újszövetség a hála, hálaadás fogalmát sokszor kifejezi. Ez előrevetíti azt a tényt, hogy teológiai értelemben a hála legfontosabb eleme mindig Isten kegyelme.

Fontos kitérni a Ószövetségi héber szóhasználatra is: a Septuagintában, a héber Ószövetség görög fordításában az eredeti héber *jádáh* gyök főnévi formáját, vagyis a *tódáh*-t fordították *eukharishtiának*, hálaadásnak, hálaáldozatnak. Az igei formát pedig (hifilben) *exomologeó*-nak, vagyis megvallani, vallást tenni, magasztalni értelemben használták.

Ez fordul elő a híres 136. zsoltárban, ahol formailag is gyönyörűen látható, hogy egy közösségi dicsőítő énekről van szó, hiszen a refrénszerűen ismétlődő „mert örökké tart szeretete” sort a közösség kórusban válaszolta a különböző felszólító sorokra: *Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete.* (1. vers) Ő ad eledelt minden élőlénynek, mert örökké tart szeretete. (25. vers) *Adjatok hálát a mennyi Istenének, mert örökké tart szeretete!* (26. vers) Itt a görög *exomologeó* (megvallani, vallást tenni, magasztalni) szó szerepel, ami talán még erőteljesebb, mint a hála szava a magyarban. A hálaadásban tehát már az Ószövetségi időkben megjelent a közösségi dimenzió, később pedig, amikor az Úr Jézus halálára emlékezve az első keresztyének úrvacsorát vettek (*eukharishtiában* részesültek), ugyanilyen fontos volt, hogy azt közösségben tették.

Jézus Krisztus életében is állandó gyakorlat a hálaadás, például a 4000 ember megvendéglésénél: „vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtölte...” (*eukhariszteó*, Máté 15,36).

Ezekén kívül a héberben a *bárah*

(áldani) szó is előfordul, amit azután a Septuaginta *eulogeó*-nak (jól és jót mondani, áldást mondani) fordított, és az újszövetségi görög nyelv is átvett, ez szerepel például a szereztetési igékben is: „Vette a kenyeret, *áldást mondott*, és megtölte...” (Márk 14,22).

Egy negatív példát is hoznánk a helytelen hálaadásra; a farizeus és vámszedő példázatában a farizeus öntelten kezdi imáját: „Isten, *hálát adok* neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is.” (Lukács 18, 11) Hiába használta a hálaadás teológiai korrektszókészletét, hiába szólította meg Istent, a szíve távol maradt tőle a gőg miatt.

Pál apostol felszólítja olvasóit: „mindenért hálát adjatok (*eukhariszteó*), mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1 Thessz 5,18). Itt végiggondolhatjuk, hogy a mindenbe még a szenvedéseink is beletartoznak, csak úgy, mint Pál életében.

Látszik tehát, hogy a hálaadás fogalmát több szó is kifejezheti, mind a héberben, mind a görögben, ezért érdemes a különböző fordításokat összevetni, akár bibliai programok segítségével, akár nyomtatott Bibliákban. Még az angol nyelvű fordításokban is érdemes elmélyedni. Minden nyelv újabb segítséget nyújthat a jó megértéshez, gazdagítja a bibliaitanulmányozás folyamatát.

Nemeshegyi-Horvát Anna

FOHÁSZ

*Uram! Ha Igéd létté válna bennem,
hogya erejétől szárnyra kapna lelkem,
nem tapadnék sárhoz, röghöz...
Múló földi kincsek láttán
nem ejtene meg a Sátán.*

*Uram! Hogyha Igéd növekedne bennem,
s vele együtt nőne, gazdagodna lelkem,
nem tördelném erőmet el...
Apró, mihaszna célokért
nem hagynám veszni a babért.*

*Uram! Hogyha Igéd lángra gyúlna bennem,
s általa hevülne, ékesedne lelkem,
nem válnék eggyé salakkal...
Ha éltetne szenny tapadna,
nem tűrné tűzed hatalma.*

*Uram! Hogyha Igéd szétáradna bennem,
mint kenyeret, vizet óhajtaná lelkem,
szükséget nem látnék soha...
A pusztában is szüntelen
italom lenne s kenyerem.
Uram! Add, hogy így legyen!*

Frittmann László

"MI DOLGUNK A VILÁGON?"

Elhangzott a Baptista Teológiai Akadémia megnyitóján (2025. szept. 14. Budapest, Wesselényi utcai gyülekezet)

Igehirdetésem mottójának *Vörösmarty Mihály Gondolatok a könyvtárban* című költeménye végéről választottam ezt a jól ismert két sort: „*Mi dolgunk a világon? Küzdeni erőnk szerint a legnemesbékért!*”

A kérdés, hogy van-e, s ha van, mi a feladatunk, dolgunk e világon, elég hamar eléri a fiatalokat. Legtöbbször már a tizenegynéhány éves is komolyan küszködik ezzel a kérdéssel. 18 éves voltam, amikor válaszokat is találtam, melyek a teológiai felé irányították figyelmemet. Föltételezem, hogy ti sem egykönnyen döntöttetek arról, hogy felvételizettek a BTA-ra. Ne feledjétek el ezeket a vívódásaitokat, s engedjétek, hogy tanulmányaitok során **tovább formálódjon bennetek a válasz**, arra, hogy mi is a feladatotok, az életetek értelme?

Talán segíthet ebben a folyamatban, ha elmondom, hogy **50 év után hogyan értem a küldetésemet?** Négy, számomra nagyon fontos igét szeretnék idézni, ezekre épül a küldetésemről kialakult felfogásom. Egyenként mindegyiket jól ismeritek. Talán így együtt, összegyűjtve nem lesz túl sablonos vagy unalmas számotokra sem, ami nekem legalábbis izgalmas.

LEGFONTOSABB: AZ IGEHIRDETÉS

Megváltónk, Jézus első prédikációjában elmondta, hogy *Ézsaiásnak a Messiásról* mondott próféciája teljesedik be rajta, annak megfelelően *evangéliumot, a szabadulás örömhírét fogja hirdetni, és gyógyítani fogja a betegeket* (Lk 4,16kk). Ezt, a *názáreti* zsinagógában elmondott programadó prédikációját nem sokkal később **pontosította** az Úr Jézus. Kapernaumban, egy nagyon sikeres nap után, amikor a Mester a fél falu betegeit meggyógyította, egyértelművé lett, hogy a kapernaumiak csodadoktornak nézték őt, s azt akarták, hogy másnap is folytassa a gyógyításokat. „*Mindenki téged keres*” - mondták örvendezve a tanítványok Jézusnak, aki viszont így szólott Péterékhez: „*Menjünk máshova, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem.*” (Mk 1,38) Ez az első Ige, amit figyelmetekbe szeretnék ajánlani. *Názáretből* elúzták, *Kapernaumból* Ő ment tovább. Vagyis legfontosabb feladatának az ige hirdetését, Károli helyes szóhasználatát szerint a **prédikációt** nevezte meg. Tudjuk, hogy továbbra is törődött a betegekkel, gyógyította őket, de egyértelművé tette, hogy a sok *fontos* tennivaló között a **legfontosabb feladatának az ige hirdetését tartja.**

NE SZÉGYELLD, HIRDESD AZ IGÉT!

A második Igém, amit figyelmetekbe ajánlok, Pál apostol Timóteusnak írt szavai: „*Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát!*” (2Tim 1,8) Én az evangélium szolgálatára rendeltettem - írta Pál -, én nem szégyenlem. Bár sokak számára bolondság az, te se szégyelld, Timóteus, drága kincs az, amit tovább kell adni! (Az evangélium szó tkp. a szóban tovább adott hírt, jóhírt, örömhírt jelenti.) Pál, s bizonyára Timóteus is jól ismerte *Ámós*, a hatalmas kisprófeta igéit: „*ordít az oroszán, ki ne rettegne, az én Uram, az Úr szól, ki ne próféta.*” *Babits Mihály* Jónása így mondta ugyanezt: „*nem lehet nem menni, ahova Te küldtél.*” Menjünk hát, ifjú barátaim, vigyük a jó hírt, mondjuk el, hirdessük az evangéliumot, mint Pál és Timóteus is tette! **Ne szégyelld; hirdesd az Igét** - alkalmas és alkalmatlan időben!

JÉZUS KRISZTUSRÓL, A MEGFESZÍTETTRŐL

Dehát mi is az az Ige, mi az az evangélium, amit hirdetni kell - hiszen olyan vastag a Bibliánk? Ússuk föl azt bárhol, olvassuk és magyarázzuk? Pál apostol mindannyiunknál jobban ismerte Isten Igéjét. Az Ószövetségi Szentírás profetszóra volt. Azt üzenté Timóteusnak, hogy *a teljes Írás Istentől ihletett*, és azt is, hogy *a Törvény Krisztusra mutat, hozzá vezet.* Az Írások „*rólam tesznek bizonyágot*” - mondta az Úr Jézus (Jn 5,39).

Pál, második missziós útja közepén, *Athénban* tartott nagyszerű prédikációt. Onnan *Korintusba* utazott. Hosszú, nagyon hosszú volt az út - volt ideje küldetésén gondolkodni. Az első korintusi levélből úgy látszik, hogy Athén után **változtatott** igehirdetési tartalmán, vagy legalábbis a hangsúlyokon. Ez a **harmadik** Ige, amit rátok szeretnék bízni ma délután. Az 1Kor 2 elején ezt olvashatjuk: „*Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét. Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közzétenni másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről.*” Sokéves igehirdetői, gyülekezetplántálói tapasztalata után úgy határozott Pál apostol, hogy prédikációi ezután csak Jézus Krisztusról fognak szólni, mégpedig a **megfeszített Krisztusról.**

Nem lesz ez túl szűk keret? - kérdezhetnénk Pál apostoltól. Sokan így gondolják, s ezért is, más okból is **Istenről**, a mindenható, minden tudó, mindenütt jelenlévőről szólnak a prédikációk - nekem úgy tűnik, a mi gyülekezeteinkben is. Magyarországon csakúgy, mint Amerikában ez a tendencia a fiatalok között. Azt

gondolom, hogy ha Pál, az Ószövetség legjobb ismerője így döntött, bizonyára megvolt az oka erre. **Nekünk ma legalább ennyire fontos lenne az igehirdetéseinkben egy ilyen korrekció! Talán a misszió munkánk is eredményesebb lenne.** Egyébként Istenről a muzulmánok is prédikálhatnak, meg bármely más vallás papjai - Jézus Krisztusról azonban, *arról, hogy Jézus a Krisztus, csak a keresztyének.* *Spurgeon* szerint amelyik prédikáció nem érkezik meg az Úr Jézushoz, azt nem lett volna szabad elmondani sem.

Mi dolgunk a világon - Korintusban, Budapesten, Detroitban? Mi az én dolgom, mi a ti dolgotok kedves fiatal barátaim, BTA hallgatók? **Az evangélium hirdetése, a prédikáció, a Krisztusról, keresztyén szülő személyes bizonyágtétel.** Több év-tizedes szolgálat után én is úgy döntöttem, mint Pál, Korintusba menet. Arra biztatlak benneteket, hogy ti már most, az elején határozátok el ugyanezt!

KÖNNYEN ÉRTHETŐVÉ TENNI!

Végül a **negyedik** Ige, amit figyelmetekbe ajánlok, *Habakuk* prófeta 2. részéből való. Eltelt jónéhány esztendő, mire megértettem ennek az igének a fontosságát: „*Válaszolt is nekem az Úr, és ezt mondta: Írd le ezt a kijelentést, vésd táblákra, hogy könnyen el lehessen olvasni!*” Az evangéliumot, a Jézus Krisztusról szóló örömmüzenetet, a bűntől való szabadulás Isten adta egyetlen útját érthetővé, **könnyen érthetővé kell tennünk!** Az Úr Jézus maga is ezt tette, s nekünk is ez a feladatunk. **Ez a dolgunk a világon.** Ezért hát most sem mulasztathatom el, hogy hívjalak az egyetlen Szabadítóhoz, Jézus Krisztushoz. Ha keresed Istent, *jöjj Jézushoz* - Ő az út az Atyához. Szabadulásra van szükséged? *Jöjj Jézushoz*, Ő a Szabadító.

Vörösmarty a saját kérdésére, hogy t.i. *Mi dolgunk a világon?* így válaszolt: *küzdeni erőnk szerint a legnemesbékért.* Az biztos, hogy nemesebb feladat nincs, mint másokat odavezetni a Szabadítóhoz, Jézushoz. Mindazokat, akik a bűn rabságában élnek. Ha nehéznekin tűnik, sőt lehetetlennek is, hadd biztassalak azzal, amit Vörösmarty talán nem is tudott, de mi tudhatjuk Isten igéjéből, hogy **nem a saját erőnk szerint kell küzdenünk, hanem a Szentlélek erejével.**

Tanulmányaitokat kezdő vagy azt folytató barátaim, ezt a 4 Igét ajánlom hát figyelmetekbe - azzal a reménységgel, hogy nektek is segíthetnek ezek, hogy pályátokat, futásokatok jól, eredményesen elvégezhessetek: Márk 1,38; 2Timóteus 1,8.14; 1Korintus 2,2; Habakuk 2,2.

Ugyanezzel a reménységgel ajánlom ezeket az igéket a kedves olvasónak is.

Herjeczki Géza

100 éves a Torontói Misszió

folytatás a 3. oldalról

Vaughan városában, Toronto északi határán.

2013-ban megkezdődött a tervezés és az építkezés. A hosszú, áldozatokkal járó munkát Balla Sándor testvér, a gyülekezet egyik elöljárója vezette nagy szakértelemmel. Isten kegyelméből 2018. június 3-án ünnepélyes keretek között megnyithattuk új, tágas és szép imaházunkat, ahol ma is szolgáljuk az Urat, és ahol mindazok otthonra találhatnak, akik Isten után vágyakoznak és magyar nyelven szeretnék hallgatni az evangélium üzenetét.

Külön hálaadással tapasztaljuk, hogy az új imaházban lelkipásztori és gondnoki lakás, valamint korszerű osztálytermek is helyet kaptak – gyermekeink vasárnapi iskolai tanítása és közösségi alkalmaink számára. A gyülekezet korábban is gondoskodott lelkipásztorai lakhatásáról: 2004 és 2017 között Vaughanban, azelőtt pedig Scarborough városában volt a pásztorlakás.

A Ráma tábor áldásai

Hálát adtunk Istennek a Ráma táborért is, amelyet gyülekezetünk 1960-ban vásárolt Cserepka János testvér lelkipásztori szolgálata idején. A tábor célja kezdettől fogva az volt, hogy testi és lelki felüdülést biztosítson a hívők számára, valamint segítse a torontói magyar baptista misszió munkáját.

A vásárlás idején a terület egy idős farmházal rendelkező telek volt, amely Isten kegyelméből, a torontói testvériség áldozatos munkájának és adakozásának, valamint az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség és az amerikai testvérek jelentős támogatásának köszönhetően az évek során modern konferenciaközponttá fejlődött.

Ma már egy 200 férőhelyes imaház, egy 300 személyt befogadó és ellátó korszerű konyha és étkező, valamint száz fő részére kényelmes szálláshely áll a látogatók rendelkezésére. A tábor területén több gyülekezeti tag tulajdonában lévő hétvégi kis ház is található.

A Ráma tábor közösségünk számára óriási áldás. Bár fenntartása és fejlesztése sok teherrel és áldozattal jár, a lelki

gyümölcsök bőségesek. Az elmúlt hat és fél évtized során számtalan áldott alkalomnak adott otthont: bibliai konferenciáknak, szövetségi közgyűléseknek, gyermek- és ifjúsági táboroknak, házaspári és családi konferenciáknak, lelkipásztori csendesnapoknak, férfi és női alkalmaknak.

Herjeczki Géza lelkipásztor, aki korábban gyülekezetünk vezetőjeként hét éven át a tábor lelki munkáját is irányította, találóan fogalmazott, amikor a Ráma táborról így írt: „*Felét se lehet elmondani az itt tapasztalt kegyelemnek, az áldásnak, az örömmnek, a szomorúságnak és a munkának.*”

Hálás visszatekintés és reménységgel teli jövő

Végül hálát adtunk Megváltó Urunknak, hogy gyülekezetünknek nemcsak múltja, hanem jelene is van. Egy évszázad távlatából visszatekintve örömmel mondhatjuk: az Uról volt Nagy Gyula testvér és családja látása, és munkájuknak gazdag gyümölcse termett.

Felemelő volt megtapasztalni, hogy jubileumi hálaadásunk nem csupán az idősebb generáció ünnepe volt, hanem az ifjúságé is. A centenáriumi megemlékezés az Észak-Amerikai Magyar Baptista Ifjúsági Találkozó keretében valósult meg, olyan fiatalok jelenlétében, akik szeretik az Ur Jézust, ragaszkodnak magyar gyökereikhez, és készek továbbvinni az észak-amerikai magyar baptista misszió fáklyáját – hűen a Biblia tanításához és Jézus Krisztus missziós parancsához.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy gyülekezetünk otthont adhatott ennek az ifjúsági találkozóknak, de még inkább örülünk annak, hogy olyan közösség lehetünk, ahol a tiszta evangélium hirdettetik; ahol gyermekeinket Isten ismeretére és becsületes életre nevelhetjük magyar nyelven is; ahol emberek bűnbánatra jutnak és megtérnek; ahol régi és modern énekekkel egyaránt dicsőítjük Istent; ahol odafigyelünk a rászorulóknak szükségére; és ahol Jézust szeretjük, szolgáljuk, és igyekszünk minden cselekedetünkkel Őt megdicsőíteni.

Nem vagyunk tökéletes gyülekezet – távolról sem. De élő és aktív bizonyosságai vagyunk Isten kegyelmének, amelynek magvait száz évvel ezelőtt vetette el egy Jézusnak engedelmes hívő, Nagy Gyula testvér és családja.

Befejezésül megvalljuk, hogy Krisztus a Feje gyülekezetünknek. Őrá figyelve és Neki engedelmeskedve kívánjuk tovább élni hitünket, és szolgálni mennyei Völégényünket az ezután rendelkezésünkre bocsátott időben is, az Ő erejéből és kegyelméből.

Püsök Dániel

Hálás szívvel tekintünk vissza az elmúlt IFJÚSÁGI KONFERENCIÁRA, amelyet idén ősszel Torontóban tölthetünk együtt. Nagy áldás volt újra megtapasztalni a közösség erejét a hitben, a szeretetben és az örömben.

A konferenciának a témája a **“Lelki Lábnymok”** volt. A hétvége folyamán három tanítást hallhatunk erről a témáról. Péntek este kezdődött az ifjúsági konferencia. A vacsora utáni istentiszteleten Szűcs Dávid, az Alhambrai gyülekezet lelkipásztorja szolgált, az esti tanítás címe: **“Mit követesz?”** Dávid arról beszélt, hogy az életünk tele van döntésekkel, és minden egyes döntés formálja a jövőnket, nemcsak a sajátunkat, hanem másokét is. Arra hívott, hogy válasszuk a keskeny utat, ami az életre vezet, és ne halogassuk a döntést Jézus követéséről, mert még a nem döntés is egy döntés. Bátorító volt hallani, hogy Isten nem hagy magunkra, hanem megmutatja a helyes irányt, és velünk van, amikor az Ő útját választjuk.

Szombat reggel a fiatalokkal útnak indultunk a Niagara vízeséshez, ahol igazán tartalmas időt tölthetünk egymással. Jó volt újra találkozni, beszélgetni, nevetni, és egyszerűen csak élvezni, hogy együtt lehetünk. A nap során felmentünk az óriáskerékre, kipróbáltuk a minigolfot, és még sok más közös élménnyel gazdagodtunk.

Este visszatértünk a gyülekezetbe, ahol finom vacsora várt minket. A vacsora után következett Szűcs Dávid tanítása. Az esti tanítás címe ez volt: **“Mit hagysz magad után?”** (alapige: 1Kor 3:6–16) Dávid tanítása arra hívta fel a figyelmet, hogy Isten népeként ne csak éljük az életünket, hanem nyomot is hagyunk mindabban, amit teszünk, mondunk, és ahogyan másokhoz viszonyulunk.

1. Isten szántóföldje. Isten szántóföldjén nem versengünk, hanem együtt munkálkodunk. Egyikünk vet, másik öntöz, de a növekedést mindig Isten adja. Nem mi vagyunk a forrása a gyümölcsnek, mi csupán eszközök vagyunk az Ő kezében. Dávid bátorított bennünket, hogy maradjunk hűségesek a kis dolgokban, mert Isten a maga idejében megáldja a vetést.

2. Isten épülete. Az életünk olyan, mint egy épület: a szilárd alap Jézus Krisztus. Krisztusra építve maradandó lesz amit építünk. Ő az alap, aki megtart és megerősít. Dávid emlékeztetett: nem mindegy, mit építünk az életünkkel, mert egyszer minden, amit teszünk, próbára lesz téve. Csak az marad meg, ami valóban Isten dicsőségére készült.

Egy mondat ami elhangzott és össze foglalta ezt a gondolatot: „Jézus Krisztusban való hited megváltoztatja az életed – ez az alap. E nélkül nem lehet üdvözülni.”

Vasárnap délelőtt megtelt a torontói imaház, nem csak fiatalokkal. Mivel torontóban a magyar baptista misszió 100 évvel ezelőtt kezdődött, *Püspök Dániel* testvér az istentisztelet első felében az elmúlt száz évről tartott fényképekkel szemléltetett beszámolót, amit mindannyian örömmel hallgattunk.

Az ifjúsági témáját *Kulcsár Attila*, az ifi szövetség elnöke folytatta. A tanítás címe „*Akit érdemes követni*” volt, és arra bátorított bennünket, hogy vizsgáljuk meg, kit és mit követünk az életünkben.

Ezek a gondolatok hangzottak el: Csak azt érdemes követni, aki Jézust szereti a legjobban, és akinek az élete valóban róla szól. Jézust követni nem mindig könnyű, mert azt jelenti, hogy Őt tesszük az első helyre, és készek vagyunk mindent félretenni, ami elválasztana Jézustól. Attila kiemelte, hogy Jézushoz menni, és Őt követni nem ugyanaz – a valódi követés az, amikor Vele élünk, Neki engedelmeskedünk, és vállaljuk az Ő küldetését a világban.

A tanítás végén elhangzott a kérdés: „*Követed-e Jézust?*” Ez nemcsak egy elméleti kérdés volt, hanem személyes kihívás mindannyiunk számára, hogy újra elgondolkodjunk azon, kinek adjuk az életünket. Bátorító volt hallani, hogy Jézust követni nem magányos út, Ő hív, vezet és megerősít bennünket minden nap.

Ez a hétvége nemcsak a közösségről, hanem a lelki megújulásról is szólt. Megerősödtünk abban, hogy minden, amit Isten kezébe helyezünk, örökké megmarad. Hálásak vagyunk minden közös pillanatért, a sok nevetésért, az értékes beszélgetésekért, és a tanításért.

Demeter Kitti

Sok szeretettel köszöntöm az olvasókat! Az ifjúsági hétvégéről szeretnék beszámolni, ami októberben (10-12) volt, és egybekötve zajlott a *Torontói gyülekezet jubileumával*. A hétvégénk témája az volt, hogy „*Lelki lábnyomok*”. Ez arra utal, hogy ahogy járunk, sétálunk, lábnyomokat hagyunk magunk után. Átvitt értelemben, a lelki életünkre vonatkozóan azt jelenti, hogy ahogy járjuk az élet útját, lelki lábnyomokat hagyunk ott, ahol megfordulunk. Ez lehet a gyülekezetben, a kis csoportjainkban, vagy akár a családi életünkben is. A kérdés az, hogy egymást építjük vagy leromboljuk az Urban való hitünkben és kapcsolatainkban.

Én a *péntek estéről* szeretnék egy kicsit beszámolni az olvasóknak. *Szücs Dávid* testvér szolgált péntek és szombat este, és péntek este megosztott velünk egy történetet, ami nagyon megfogott. Egy fiatalról szólt *Erdélyből*, aki a gyülekezetben nőtt fel, de valahogy sosem érezte otthon magát, és arra vágyott, hogy végre elmehessen otthonról, a gyülekezeti környezetből, hogy meglássa a világot. Amikor felnőtt, ez meg is történt, és *Németországba* került. Örült, hogy végre szabadon élhet, és azt tehet, amit akar, anélkül, hogy bárki figyelné. Így világi dolgokat kezdett el csinálni, és ezekben gyönyörködött.

Sőt, még ennél is tovább ment: a régi pásztorát havonta felhívta, és dicsekedve mesélte neki, mit tesz. Még azt is elmondta, hogy a barátait is elcsalta a világba, és hogy ennek ő örült. A pásztor

ilyenkor mindig meghallgatta, és próbált beszélni vele az Úr jóságos kegyelméről.

Ez így folytatódott hónapról hónapra. Egyszer azonban a fiatal ismét felhívta a pásztorát, és elmondta neki, hogy halálos betegséget állapítottak meg a testében. Azt mondta, haza szeretne menni Erdélybe, hogy otthon tölthesse utolsó heteit és hónapjait. Megbánta bűneit, az

Úrhoz fordult, de nagyon bántotta, amit a barátaival tett. Mivel már nem volt sok ereje, írt egy listát a barátairól, és megkérte a pásztorát, hogy hívja fel őket, ossza meg velük a jó hírt, és hívja őket is vissza az Úrhoz. Végül elérkezett az idő, és a fiatal az Úrhoz költözött.

Ezzel *Szücs* testvér arra szeretne volna felhívni a figyelmünket, hogy vizsgáljuk meg magunkat. Mit hagyunk magunk után? Talán jó és értékes dolgokat, amelyek az Urat dicsérik és az Ő országát építik? Vagy talán semmit nem teszünk? Eljövünk az imaházba vagy a munkahelyre, de nem teszünk semmit ami értékes lenne az Úr előtt? Vagy talán rossz példát mutatunk másoknak az Úr Jézusról, és olyat teszünk, ami másokat megbotránkoztat az Ő útjukban?

Erre szeretném bátorítani a testvéreket: *gondolkodjunk el azon, mit hagyunk magunk után, milyen lábnyomokat hagyunk magunk mögött. Szolgáljuk az Urat, és Neki hozzunk dicsőséget!*

Weisz Bence

How the Dead Sea Scrolls Strengthen Biblical Trust

The Museum of the Bible in Washington, D.C. is preparing to unveil a major new exhibit on the Dead Sea Scrolls beginning November 22, 2025. Dr. Bobby Duke, the museum's chief curatorial officer, emphasized the discovery's historical and biblical significance, noting it brought scholars 1,000 years closer to the original Hebrew manuscripts. "Before 1947, our best Hebrew manuscripts came from about 1,000 AD," he said. "And when the first cave was found there at Qumran in 1947, it shaved off 1,000 years of manuscript transmission and let us see what the Hebrew Bible was like, what scrolls were like around the time of Jesus and the disciples."

The exhibit, part of the 75th anniversary tour curated by the Israel Antiquities Authority, will feature scroll fragments, wood from a first-century boat similar to those used on the Sea of Galilee, and the Magdala stone—linked to Mary Magdalene. Dr. Duke shared that studying the scrolls gave him "more confidence in the Bible." The display runs through September 7, 2026.

Report: Anti-Christian Hate Crimes Ignored in Europe

A new report from the Organization for Security and Co-operation in Europe's Office for Democratic Institutions and Human Rights warns that anti-Christian hate crimes across Europe are frequently "downplayed, under-reported or politically overlooked." Presented at the Warsaw Human Dimension Conference, the report documents a wide range of offenses against Christians, including graffiti, vandalism, physical assaults, and killings.

"Religion-related or religion-inspired violence may also stem from the perception of Christianity as a rival, inferior or adversarial faith—often framed within

violent 'extremist' narratives, historical grievances and geopolitical tensions," the report states.

The analysis also highlights the growing dangers faced by Muslim converts to Christianity. In one 2023 case in the United Kingdom, a convert was stabbed by his housemate who yelled "Allahu Akbar." Prosecutors said the attacker viewed the victim as "somebody who deserved to die." Female converts, according to the report, are "especially at risk" of violent retaliation from family members.

The report calls for improved legal protections, accurate media reporting, and increased security during Christian holidays. It emphasizes that "everybody has a role to play in fostering a climate of mutual respect and understanding."

Students Find Freedom in Christ at UniteUS Event

Nearly 7,000 students gathered at Grand Canyon University on Tuesday night for a UniteUS evangelistic event marked by worship, Gospel preaching, and powerful life change. The movement, which travels to college campuses across the nation, reported that "lives changed, hearts surrendered, and students encounter Jesus in powerful ways."

The ministry shared that 4,300 students rededicated their lives to Christ, 58 made first-time commitments, and 251 chose to be baptized. Additionally, 2,600 expressed interest in college ministry, and 622 asked to be connected to a local church. "Unite GCU was more than an event; it was a move of God," the organizers wrote.

Christianityreport

One relationship that matters

"There is only one relationship that matters, and that is your personal relationship to a personal Redeemer and Lord. Let everything else go, but maintain that all costs, and God will fulfill his purpose through your life. One individual life may be of priceless value to God's purposes, and yours may be that life." (Oswald Chambers: My Utmost for His Highest)

Igazán csak egy mérvadó kapcsolat létezik, és az a személyes kapcsolatot Megváltó Uraddal. Engedj el nyugodtan mindent, de ezt őrizd, minden áron; Isten pedig meg fogja valósítani terveit életedben. Egyetlen élet is nagy érték lehet Isten tervei számára, s talán éppen a te életed az. (O. Chambers: Minden tölelem telhetőt az Ő uralmáért)

Forgiving a concentration camp guard

In her classic autobiography *The Hiding Place*, Holocaust survivor Corrie ten Boom told this remarkable story:

It was at a church service in Munich, Germany, that I saw him, the former SS man who had stood guard at the shower room door in the processing center at Ravensbrück. He was the first of our actual jailers that I had seen since that time. Suddenly it was all there—the roomful of mocking guards, the heaps of clothing, [her sister] Betsie's pain-blanching face.

He came up to me as the church was emptying, beaming. "How grateful I am for your message, Fraulein," he said. "To think that, as you say, he has washed my sins away!"

His hand was thrust out to shake mine. And I, who had preached so often the need to forgive, kept my hand at my side. Even as the angry, vengeful thoughts boiled through me, I saw the sin of them. "Lord Jesus," I prayed, "forgive me and help me to forgive him."

I struggled to raise my hand. I could not. Again, I breathed a silent prayer, "Jesus, I cannot forgive him. Give me your forgiveness."

As I took his hand, the most incredible thing happened. From my shoulder along my arm and through my hand, a current seemed to pass from me to him, while into my heart sprang a love for this stranger that almost overwhelmed me.

I discovered that it is not on our forgiveness any more than on our goodness that the world's healing hinges, but on his. When he tells us to love our enemies, he gives, along with the command, the love itself.

If you feel lost, Jesus said, "I am the way." If you're searching for truth, Jesus said, "I am the truth."

If you want answers about life, Jesus said, "I am the life." If you want to know the way to Heaven, Jesus said, "No one comes to the Father except through me." (John 14:6) Invite Jesus into your life today, you will never regret it!

MISSIONARY FUND

The purpose: supporting the missionary initiatives of our young people. Donations from this fund will be allocated by the Missionary and Benevolence Board at its mid-year meetings. The written applications addressed to the MBB should state the goals and the duration of the mission trip, and should include a letter of support from the pastor of the applicant.

Contributions can be mailed to the Treasurer (address on page 2).

KORNYA MIHÁLY / NAGYSZALONTA 150 ÉVES JUBILEUM (2. rész)

A Novák Antal bibliaárus által tartott összejöveteleken a jelenlévők lelki szomszúsággal hallgatták az igét. Újra és újra szóba került a bemerítés kérdése, ami már egy ideje foglalkoztatta a közösség tagjait. Novák Antal elmondta nekik, hogy munkálkodik Budapesten egy Meyer Henrik nevű prédikátor, aki bemerítheti őket. Nagyon megörültek, amikor ezt meghallgatták. Elhatározták, hogy levelet írnak Meyer Henriknek, amelyben megkérlik, hogy merítse alá őket. A válaszlévlé nem sokára megérkezett. Mivel nem tudtak németül, egyikük ismerősével, egy zsidó boltossal olvastatták el a Meyer Henriktől kapott levelet. Meyer testvér azt írta, hogy a Biblia tanítása szerint a bemerítésben csak megtért személyek részesülhetnek, ezért úgy gondolja, hogy ők erre nem alkalmasak. Ez elszomorította őket. A csoportból valaki azt javasolta, hogy egyikük menjen el Budapestre, keresse fel Meyer Henriket, és mondja el neki személyesen, hogy ők már meg vannak térve. Erre a feladatra Kornya Mihályt kérték meg.

Mivel Kornya Mihály nem beszélt a német nyelvet, ezért egy tolmács kíséretében érkezett a fővárosba. Közölte Meyer Henrikkel, hogy őt Nagyszalontáról a bemerítésre vágyók csoportja úgy küldte Budapestre, hogy Meyer testvért vigye magával. Meyer Henrik azonban sok elfoglaltságára hivatkozva vonakodott elmenni Nagyszalontára. Kornya Mihály azonban nem tárgyalt: azt mondta, hogy hozott magával elegendő tarisznyát, megvárja, amíg a Meyer testvér elvégzi minden fontosabb dolgát, és el tud vele menni.

A Szentírásban meg van örökítve egy történet egy kananeus asszonyról, aki kérte az Urat, hogy leányát a gonosztól szabadítsa meg, de az Úr Jézus nem felelt neki semmit. Az asszony tovább kiáltott. Az Úr akkor próbára téve őt elutasította, mivel nem volt a zsidó nép közül való. Az asszony leborult az Úr lábai elé és tovább könyörgött. Jézus ekkor látva az asszony nagy hitét és kitartását, meggyógyította a gyermekét: „Ekkor felelvén Jézus, monda neki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva.” (Mt 15:28) Ehhez hasonlóan Kornya Mihály is váratlan hitpróbával találta szembe magát, de nem hátrált meg. Példáját látva ragaszkodjunk mi is minden körülmények között az Úr akaratának és igéjének teljes engedelmisséggel való megéléséhez!

Amikor Meyer látta, hogy Kornya nem tárgyalt, más választása nem maradt, hanem egy fogadott tolmáccsal (aki egy zsidó fia-

talember volt) Kornya Mihály kíséretében mégiscsak elment Nagyszalontára. A tolmács – bár mind a két nyelvet jól ismerte –, nehézségekbe ütközött, mivel nem volt gyakorlott a teológiai fogalmak fordításában. Meyer tv. a tolmács hiányosságai miatt szükségesnek tartotta a bemerítésre jelentkezők újbóli meghallgatását egy alkalmas tolmács segítségével. Erre később Gyulán került sor. Először az Úr Jézus Krisztusba vetett hitükről és megtérésükről való vallástételüket hallgatta meg. Kellemes meglepetésben volt része, amikor bennük újjászületett emberekre, Isten gyermekeire, testvérekre talált. Ezt követően a bemerítésre alkalmas vizet kellett megtalálni. Nagyszalonta határában folyt a Kölesér, de Meyer testvér azt nem találta erre a célra alkalmasnak.

Novák Antal 1875. áprilisában Gyomáról Gyulára költözött. Augusztusban több napos vásárt tartottak Gyulán, ahová a környékbeli és távolabbi településekről emberek nagy tömege jött el. Hogy a feltűnést elkerülje, ezt a forgalmas időszakot használta ki Meyer Henrik: vonatra ült a bemerítésre készülőkkel, és elment Gyulára. Megérkeztek Novák Antal házához. A bemerítésre készülők hitét, elszántságát, újjászületett voltát, bibliaismeretét augusztus 24-26 között (kedden, szerdán és csütörtökön, a vásári napokon) három napig vizsgálta. Meyer Henrik naplójában feljegyzi ezt a fontos egyháztörténelmi eseményt. Külön kitér Kornya Mihály személyére, akiről örömmel mondja el, hogy kész volt mindent elhagyni, még a pálinkafőzésről is lemondott. Meyert nagyon meglepte Kornya Mihály hite és bibliai tájékozottsága.

Megtörtént tehát a bemerítésre készülő nyolc személy tagfelvétele. Meyer Henrik az 1Pt 2:11-et olvasta fel: „Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek.” Igei szolgálatában bátorította őket a hitben való megmaradásra. Majd hajnali három órakor kimentek a Gyula határában folyó Fehér-Köröshöz, ahol az Úr Jézus Krisztus parancsa, valamint az apostolok példája és tanítása szerint a folyó vizében alámerítette őket. A nagyszalontai bemerítkező személyek között volt Kornya Mihály és felesége, Pataki Zsigó Mária; Lajos János fegyverkovács és felesége; két nagykorú gyermekük: Lajos Imre és Lajos Juliánna, valamint Bereczki Sára és Kiss Sára. Velük alakult meg Magyarország legelső magyar baptista gyülekezete Nagyszalontán.

Kornya Mihályt bemerítése nyomán mérhetetlen öröm töltötte be, vele együtt társait is. Másnap, 1875. augusztus 27-én, pénteken Nagyszalontán piaci nap volt.

Ember sokasága kerekedett fel és ment ki a vásárba eladni áruát, beszerezni a háztartásban, a gazdálkodáshoz szükséges dolgokat. A nagyszalontai piacon hangzott el a nagy hír először: „Kornya hívó lett!” A különböző településekről, falvakról, környékbeli tanyákról összeverődött árusok és vásárlók sokasága szájról-szájra adta a hírt, amely így futótűzként terjedt el. Kornya Mihály sem tagadta, örömmel mondta el az embereknek az Úr Jézus Krisztusról és megtéréséről való bizonyítgatását.

Ami a legjobban ámulatba ejtette az embereket, akik Kornyát jól ismerték, az a gyökeres változás, ami az életében történt. Mindez hitelessé és erőteljessé tette az Úr Jézus Krisztusról való személyes bizonyítgatását. Kornya korábban csúnya beszédű, káromkodós ember volt. Meg néha el is járt otthon a keze, aminek olykor a felesége, Pataki Zsigó Mária látta kárát. Ezt követően elment korábbi gazdájához, Rozvány Györgyhöz, akinek örömmel mondta el: „Tekintetes úr, igazán nem káromkodok már, sem a feleségemet nem verem meg.” Örömmel számolt be egykori gazdájának is, hogy mi minden jó és örömteljes dolog történt vele. Mindenki látta rajta a nagy változást, amit az Úr végzett el az életében. Hadd szólaljon meg egy korabeli szemtanú, aki személyesen ismerte őt: „Csodálatos ember volt Kornya. Írni, olvasni tudott, de nem nagyon kitűnően, mert kevés iskolát járt, hanem olyan szónoki tehetségről tett bizonyosságot, aminőt a tanult lelkészek is megkívnának. Emellett bátor, buzgó, szorgalmas, minden akadályon áttörő férfinak bizonyult. Ez a magas, nyúlánk termetű, sovány ember folyton járt városból-falura, faluból-városba, és mindenütt szívekbe ható szavakkal hirdette az evangéliumot. Sűrű és gyakori megtérés támadt működése nyomában. Komoly ember volt, de gazdag humorral rendelkezett, s míg némely szavai sirásra fakasztották hallgatóit, más szavai jóízűen megnevettették.”

Többször ellátogatott régi gazdájához, ahol mindig örömmel fogadták. Beszélt nekik az Úr Jézus Krisztusról. A ház urának lánya, Rozvány Gabriella hatvan év múltán, idős korában maga mondta el: „Megvallom, hogy én Mihály bácsitól tanultam meg követni és szeretni az Úr Jézus Krisztust.” Látva Kornya Mihály életpéldáját, éljünk Szent Lélekkel teljes, az Úr Jézus Krisztusról szóban és cselekedetekkel bizonyosságot tevő életet! „Kornya azonban mindenfelé, amerre járt, kelt, hangosan prédikálta beszédével, életével azt, hogy ő hívó, és hűséges és igaz követője az Úr Jézus Krisztusnak.” Soli Deo Gloria!

Kelemen Sándor Tomi

A BUDAPESTI BAPTISTA ÁRVAHÁZ TÖRTÉNETE (18)

Néhány szó az árvaház alkalmazottairól

Özv. Joó Ferencné az alapító árvaanya, hitközségünk kötelékében 1917 – 1929-ig Istentől nyert misszió szellemével és az árvák iránt érzett szeretetével szolgált. Amerikából hazalátogató lelkipásztor feleségül kérte, de legyöngült egészsége Amerikában sem jött helyre s két év múlva az örök hazába költözött.

Mély tisztelettel adózom e sorok útján minden kedves munkatársamnak, akik egy-két kivétellel, hosszú éveken át, mint *Walter Katalin* 22 évig, *Jászai Rozália* 18, *Reviczki Mátyás* különböző beosztásban 26 évig, készek voltak az árva gyermekekért dolgozni.

Szakács E. diakónissza nővér, aki már kezdetben is volt az árvaház szolgálatában, ismét vissza lett helyezve az árvák közötti szolgálatra.

Külön megemlítem *Veres Sarolta* és *Sajben Mária* fáradhatatlan hűségét, akik éjjel-nappal készek voltak segítségemre lenni.

Szabó Ilonka nevelőnő a Sweizi Bibliaiskolában nyert szellemével volt jó hatással a leányok lelkére.

A növendékeink közül is voltak, akik mikor felnőttek, éveken át hűséggel dolgoztak az Intézetben: *Tölgyes Izsák* a gazdaságban és a fiúk nevelésében, *Tamakáné, Teitelbaum Margit* és *Reviczkiné, Gyarmati Zsuzsika* a leányosztályon.

Miután rám is hárult Joó mama itt hagyott munkája, bár erre kicsinek, kevések éreztem magam, mégis engedelmes akartam lenni, ezért ezt mondtam: „Uram én kész vagyok, de kérlek Te ruházzál fel a szükséges erővel, bölcsességgel és Szent Lelked vezetésével, hogy a Te akaratom és elgondolásod szerint tudtam végezni, amit elvársz tőlem.”

Egy reggel feljött az idős *Fekete néni* és így szólt hozzám: „Úgy látom, hogy a kedves testvéreimet az Úr ideállította az Intézet vezetésére, azért én most imádkozni akarok magáért és engedelmes segítője akarok lenni.” Együtt imádkoztunk. Ez az ima és hűség is erősített a munkámban, amelyben az Úr sok örömet adott. Akadt néha nehézség is, de azokat úgy vettem, mint az Úr nevelő eszközeit.

Egyszer a konyhán szólnom kellett valamiért, de a konyha testvér megsértődve mondta: „Mit gondolsz a nővér, több mint én vagyok? Egyforma értékesek vagyunk az Úr előtt! stb.” Azt feleltem: „Úgy van, igaza van, egyforma értékesek vagyunk az Úrnak, egyformán folyt az Ő szent vére mindnyájunkért, csak

nem egyforma a feladatunk. Mivel én vagyok a felelős azért, ha valami nem jól van, azért kellett szólnom.” Bementem egy csendes szobába, az Úr elé vittem az ügyet s erőt nyerve, mintha mi sem történt volna, szeretettel mentem ki újra.

Másnap reggel, áhítat és reggeli után hozzám jött az említett testvér, kérve, hogy bocsássak meg neki, őt az Úr megintette. Mikor este bement az szobájába, elővette a bibliáját és Mózes IV. 12-nél nyitotta ki, ahol az van megírva, hogy Miriámot Isten poklossággal büntette, mivel szolgálja, Mózes ellen szolt. Megijedt, mert megértette az Ige figyelmeztetését, melyet aztán együtt leborulva köszöntünk meg az Úrnak.

Egy éjjel gyönyörű álmom volt. Árvaházunkkal szemben a Gellért hegy oldalán fényes, nagy mennyei kísérettel jött az Úr Jézus, arcáról szelídség, szeretet sugárzott. En örömmel eléje mentem és kértem, hogy térjen be hozzánk és tekintse meg árvaházunkat. Ő rám mosolygott és kérdőleg azt mondta: „Igen, szabad?” En feleltem lelki vágytól áthatva: „Igen, kérlek Úr Jézus!” Akkor az Úr Jézus előre vonult kíséretével, jobbra, balra tekintgetve, bólogatva, először a konyhán, az ebédlőn, a lányok szobáján, végül a kicsinyek szobáján. Boldognak éreztem magam a megtiszteltetéstől, csak az nyugtalanított, hogy a konyhában a nagy edények éppen kicsit széjjel voltak rakva. Reggel elmondtam munkatársaimnak, s a konyhas Testvér meghatva könnyek között így szólt: „Margit mama kérem, én ezután nagyon fogok vigyázni, hogy a konyhám mindig rendben legyen, hogy ha az Úr Jézus betekint szépen találja.”

Bartha Irénke munkatársammal is igaz testvéri szeretetben együtt imádkozva dolgoztunk, egymás lelkét építve. Egyszer az Úr vésőjéről és kalapácsáról beszélgettünk, mellyel a szobrászhoz hasonlóan formál bennünket, míg majd egészen Ő reá hasonlítunk, bár ez sokszor fájdalmat okoz. Pár nap múlva valaki nagyon megszorított és a szemeim megteltek könnyekkel. Irénke ezt látva kérdezte az okát. Annyit feleltem: „Fáj a

véső!” Megértőleg egymásra mosolyogtunk.

Egy este 11 órakor tértem a szobámba, pihenőre. Nagyon megfáradva éreztem magam, térdre esve sírva esedeztem mennyei Atyám segítségéért. Ekkor hangozott a fülemben csengett: „Olvasd el a mai Harmatgyöngyöt!” Elővettem, január 16.-a volt aznap, az Ige ez volt: „Segítséggül leszek néked.” Az Ige magyarázatának minden szava balzsamként hatott lelkemre. „Már annyit áldoztam rád és ne akarnék neked segíteni? Értetted halálba mentem. Neked segíteni? – ez a legcsekélyebb, mit részre tenni akarok!” Másnap a reggelinél felolvastam munkatársaimnak, elmondtam élményeim, így ők is erőt nyertek az Ige által. Együtt köszöntük meg. Többé nem vett ilyen csüggedés rajtam erőt.

Egy alkalommal valami a szívemre nehezedett, és a késő estében az Úr előtt esedeztem, s közben úgy éreztem, hogy az Úr mellettem áll, és egy hang azt mondta: „Ne nyugtalanodjál, csendesen mondd el mindent, az Úr itt van közel, meghallja minden szavadat.” Ő, mily megnyugtató volt ez számomra!

(1946. november 25.-én hoztuk haza kicsinyeinket Kiskőrösről. ...)

Belül már széppé tettük kis otthonunkat, de kívül romos volt, így vigyázni kellett, hogy a gyermekeket baj ne érje, reménykedve, hogy lesz még szép árvaházunk.

A reménység beteljesülése helyett azonban **1950-ben rajtunk kívül álló okok miatt árvaházunk feloszlott.** Ezt megelőzőleg egy 12-13 éves kisleánykát és egy pár öreget is gondoztunk pár hónapon át.

Mikor bánkódva imádkoztam a feloszlás miatt, a Lélektől az a választ kaptam: „Adj hálát a múltért!” Igen, hálát adtam, hogy **amíg erre alkalom és szükség volt, volt árvaházunk és szolgálhattunk az Úr kicsinyeinek.** Boldog az, aki élt az alkalommal és tett és adott az árváknak. Ma az állam veszi gondjaiba a gyermekeket.

Országunkban, sőt az ország határain túli konferenciákon, ha találkoztunk árvaházunk volt gyermekeivel, családapákkal, családanyákkal, boldog arcúkkal kérdezték: „Meg tetszik ismerni?” Beszélgetés közt kijelentik, hogy az árvaházi gyülekezetben nyert szellemben dolgoznak most is, mint gyülekezeti tagok, diakónusok, sőt mint lelkipásztorok is. (folytatjuk)

Heckmann Margit

TÁVOL ÉS MÉGIS KÖZEL -- KÁRPÁTALJA

"Nézd az áldást nézd meg egyenként!" - Kárpátaljai híradás

Hála legyen Urunknak, hogy ebben az évben is bőven volt áldás a misszió életében, amiről szeretnénk, ha ti is tudnátok. Most nem egy egész évi beszámolót olvastok (emailben azt is lehet kérni), csupán a nyári örömeinket szeretnénk megosztani veletek.

Hálás a szívünk, hogy a helyzetünk ellenére (háború) még mindig vannak olyan családok, akik Kárpátalját választják lakóhelyükként. Nem könnyű itt maradni, amikor a már külföldön élő családtagok, testvérek vagy a jobbnál-jobb munkalehetőségek "csalogatják" az embereket. Mégis vannak családok, akik kitartanak, mert nem akarják elhagyni az otthonukat, Kárpátalját. Ide születtek, szeretnek itt élni és szeretnek itt szolgálni. Mi is így vagyunk ezzel. Amíg az Úr jónak látja, nem akarjuk elhagyni a területet, hanem mint az Ő szőlőmunkásai, hűségesen szeretnénk sáfárkodni a ránk bízottakkal. Nem ide születtünk, de sokkal több dolog köt már össze bennünket, mint ami elválasztana. Tesszük a dolgunkat erőnkhez mérten.

Az elmúlt nyáron sem volt hiány a szolgálati lehetőségekben és nagy az örömünk, hogy évről-évre láthatjuk, hogy a gyülekezeteink is hűségesen végzik azt, ami az ő feladatuk. Megtiszteltetés, hogy ilyen csapattal, testvéri közösséggel szolgálhatunk együtt.

A nyár természetesen legtöbbször a gyermekmunkára és a fiatalokra fókuszál. Hála az Úrnak, hogy vannak még gyerekek a falvainkban (habár sokan el is mentek), olyanok, akik szeretnek

jönni a gyülekezet által szervezett táborokba. Idén két tiniket célzó és egy gyerektáborunk volt **Zápszonyban**, amelyeken körülbelül 200-220 fő (gyermek és tini) fordult meg. Általában nem szoktunk számszerűsíteni, de ha mégis megteesszük, akkor jól látható, hogy éves szinten milyen sok gyermekhez eljut az evangélium üzenete egyetlen kis faluban, mint pl. Zápszony. Imádkozzunk, hogy ezek a magvak jó talajba hulljanak és megmaradjanak.

Gyülekezeteink nem nagyok, senki sem dicsekedhet erejével, csupán Isten jóságával, kegyelmével. Hogyan valósulhat meg mégis mindez a sok munka?

Rajtatok keresztül, testvéreink! Amikor imáitokban hordoztok, amikor írtok egy bátorító üzenetet, amikor eljöttök és megnézik személyesen is, hogy mi történik a missziómezőn, amikor támogattok egy-egy missziós tervet.

A 2025-ös év táborai nem valósulhattak volna meg, ha nincsenek olyan testvérek, akik szívükön hordják a kárpátaljai missziót. Hálásak vagyunk mindenkiért és kérünk benneteket, hogy továbbra is imádkozzatok értünk és maradjatok munkatársaink a missziómezőn. Vannak időszakok, amikor az Úr megszólít egy-egy korosztályt itt Kárpátalján, amikor hagyja, hogy megnyíljon egy út előttünk. Ezek óta nem volt ilyen sok tini érdeklődő a gyülekezeteinkben és úgy látjuk, hogy a feljük való szolgálat fontos és sürgető. A nyári evangelizációs alkalmak befejeződtek, de szeretnénk az őszi-téli időszakban is aktívan szolgálni feljük. Kérünk benneteket, hogy imádkozzatok ti is értük és ha szeretnétek támogatni a közöttük végzett szolgál

A MABAVISZ elnöksége:

Elnök: *Püskő Dániel* (Amerika)
Alelnökök: dr. *Borzási Pál* (Erdély)
Papp János (Magyarország)
Főtitkár: *Rajna Otto* (Erdély)

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A *Magyar Baptisták Világszövetségébe* hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az *Evangeliumi Hírnök* olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreiért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, Papp János elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, dr. Borzási Pál elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Püskő Dániel elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Nyúl Zoltán és Nagy Tibor lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Dóczé Bálint lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Nehra Bálint lelkipásztorért és munkatársaiért.

latot, továbbra is megtehetitek.

Még sok mindenről lehetne írni, de már így is hosszúra nyúlt a beszámoló. Talán majd legközelebb azt is megírom nektek. Az Úr Jézus áldását kívánjuk számotokra! Szeretettel gondolunk rátok!

a Nagy-Kasza család

<https://zapszony.info/>
<https://memisszio.info/>
<https://lonatortenetei.wordpress.com/>

„ELŐSZÖR IS...”

Róma 1:8

Pál apostolt boldoggá tette és szárnyaló imára készítette a római gyülekezet Istennek tetsző és az üdvkeresőket Krisztushoz vonzó lelki állapota, hitbéli növekedése: „*Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által, hogy hiteteknek az egész világon híre van*”.

Nagyon megragadott a mondatkezdő megállapítás: „*Először is*”.

Pál apostol először hálát ad Istennek, s ezzel megadja e levél alaphangját, irányát. Engedelmeskedik annak a belső készítetésnek, amelyről más helyütt így tesz bizonyosságot olvasóinak: „*hálával tartozunk Istennek*” (2Thessz 1:3).

Ez az „először” nem hagy kétséget afelől, hogy a hívő ember életében a hálaadásnak szavakban is, de meg inkább magatartásban mindenekelőtt és mindenek felett valónak kell lennie.

De vajon valóban így is van ez? Sokat elárul erről az, ahogy általában életünk meghatározó elemeit rangsoroljuk. Vizsgáljuk csak meg, hogy mi az, amit bokros teendőink sorában előre veszünk. Nyilvánvalóan azt, ami számunkra a legfontosabb. Természetes, hogy a kevésbé fontosokat hátrébb soroljuk, és ha valamit elhagyhatónak vélünk, arról akár le is mondunk, vagy máskorra halasztjuk.

Értérendünkben hova szoktuk besorolni az Örökkévaló iránti hálaadásunkat? Vajon mennyire jellemző reánk az, hogy dolgaink élére tesszük a hálaadást? Elmondható-e rólunk, hogy nemcsak kivételes, ünnepi alkalmakkor – mondjuk egy hálaadónapon, vagy az esztendő utolsó napján – jut szerephez az életünkben, hanem a mindennapjainkat meghatározó szokásunkká, sőt jellemünk elidegeníthetetlen részévé vált?

A hálaadás azáltal lesz alapvető jellem- és magatartásvonásunkká, ha az Úr Jézust figyelmesen tanulmányozva, a Szentlélek megszentelő munkája nyomán kiformalódik bennünk a Krisztus (vö. Gal 4:19).

Megkönnyíti a hálaadás elidegeníthetetlen jellemvonásunkká válását az is, ha felismerjük, hogy egyedül az Örökkévaló gondviselése és kegyelme éltet, táplál és tart el minket, egyszóval rájövünk arra, hogy tényleg „*őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28). – Ha benne és belőle élünk, akkor mi sem természetesebb, hogy mi is néki élünk. Mégpedig hálás szívvel, áldozatra készen.

A hálaadás tartósan mindent megelőző életmegnyilvánulásunkká lesz,

Tudom, nemsokára hív az Úr / In A Little While

Für Béla, 2025

Eliza E.Hewitt

1. Zeng-jen é - ne - künk, szép ha - zánk fe - lé megyünk. Tudom, nem-so-ká - ra
2. Föl - di fényt, va - gyont, min - den kin - cset itt hagyunk. Tudom, nem-so-ká - ra
3. Vár ránk ott - ho - nunk, me - lyet Jé - zus ké - szí - tett. Tudom, nem-so-ká - ra

hív az Úr. Mú - lik már az éj, é - gi ott - hon fé - nye int.
hív az Úr. Lel - künk mesz - sze száll, vár az é - gi ott - ho - nunk.
hív az Úr. Di - cső trón - já - nál zen-günk há - la é - ne - ket.

Kar:

Tu-dom, nem-so - ká - ra hív az Úr. Vár az é - gi hon, vár az
Vár az é - gi hon,
ott - ho - nunk. A - tyánk kar - ja tár - va vár, Mennybe fel - ve - zet,
vár az ott-ho-nunk,
jöjj, mert te is ott le - hetsz. Tu-dom, nem-so - ká - ra hív az Úr.

Link az énekhez: <https://www.youtube.com/watch?v=OBGN8LinXzk>

ha már szívünket betölti az az ámulatra készítő felismerés, hogy VALAKI úgy szeretett minket, hogy a mi boldogságunkat, szabadulásunkat isteni értérendjének első helyére téve, kész volt a saját életét is odaadni értünk. Az Igéből tudjuk, hogy az Atya ezért megasztalta fel az Egyszülött Fiút.

Én sem mulaszthatom el, hogy kifejezzem őszinte hódolatomat. Ezért ma, és életem többi napján is azt teszem, hogy minden mást megelőzve „*Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által...*”

Györi Kornél

